

ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník III / Číslo 6

červen 1998

Cena : 8,- Kč

Téměř padesátka ministrantů soutěžila na diecézním ministrantském setkání v Litoměřicích...

(o "Tarsiciově olympiádě" čtěte na straně 13)

Z obsahu:

Romská pouť bude
v Oseku

(str. 2)

Křesťan a volby

(str. 4)

Byli jsme
na Svaté Hoře

(str. 5)

Setkání pastoračních
asistentů nadvakrát

(str. 6)

Tarsiciova
olympiáda

(str. 13)

Farní časopisy -
tentokrát Bohosudov

(str. 15)

Setkání biskupů s Romy

Pastýřský list katolických biskupů Čech a Moravy vzbudil na veřejnosti nečekaný ohlas. Autory listu zajímala odezva romské společnosti. Proto došlo k setkání zástupců romské společnosti s litoměřickým biskupem Josefem Kouklem, předsedou komise ČBK pro Romy, a plzeňským biskupem Františkem Radkovským. V živém společném rozhovoru byly rozváděny podněty pastýřského listu jak pro pastorační působení mezi Romy, tak pro nasazení věřících proti rasismu v současné společnosti a pro vytváření ostrůvků přátelského soužití mezi Romy. K tomuto účelu byly dohodnuty konkrétní i dlouhodobé aktivity. Mezi ně patří velká celostátní romská pouť, připravovaná v Oseku na 20. červen t.r., a zapojení medií do postupného ozdravování veřejného mínění v tomto směru.

-čbk-

Křtů dospělých v Evropě přibývá

Během evropského zasedání „Úřadu pro katechumenát dospělých“ ve Vídni, uvedl generální sekretář rakouského pastoračního institutu Walter Krieger, že ve většině evropských zemí přibývá křtů dospělých v katolické církvi. Jen ve Francii se například nyní připravuje asi 120 000 lidí na přijetí svátosti křtu. V Německu je ročně pokřtěno 2500-3000 dospělých, ve Španělsku je v každé větší farnosti pokřtěn jeden až tři dospělí ročně. Zkušenost ukazuje, že do církve přicházejí dosud nepokřtění lidé.

Příprava dospělých na křest je v jednotlivých zemích rozdílná. Zvláště dobře se pečuje o kandidáty křtu ve Francii. Každá francouzská diecéze nabízí tuto možnost již více než

tří století.

Evropského zasedání ve Vídni se zúčastnili zástupci církvi z 12ti zemí a rovněž experti anglikánské církve z Velké Británie a evangelicko-luterské církve ze Švédska.

-čbk-

Velký zájem o turínské plátno

Přes sto tisíc lidí navštívilo v prvních třech dnech výstavu „turínského plátna“ v Turíně. Zájem o plátno, ve kterém mělo být pohřbeno mrtvé tělo Ježíšovo, je velký. Již nyní se přihlásilo přes 800 tisíc lidí, kteří si přejí vidět plátno ve skleněné vitrině turínského dómu.

-čbk-

První romská pouť v ČR

První romská pouť v ČR

Praha: Přípravou první romské pouti v České republice se zabývala Komise pro pastorační Romů České biskupské konference na svém zasedání dne 12.5. Pout' se bude konat 20. června v prostorách starobylého cisterciáckého kláštera v Oseku. Záštitu nad touto akcí převzal předseda komise litoměřický biskup Josef Koukl, který srdečně zve i neromské obyvatelstvo. Motto pouti: „Bůh nikomu nestrání“.

-čbk-

Charita potřebuje nábytek

V minulých dnech přijel do přerovského charitativního skladu Povodeň kamion s humanitární pomocí z Holandska a Švýcarska. Nyní se organizují svozy nábytku a vybavení pro domácnosti z celé republiky. Povodňoví asistenti pravidelně ve výdejní dny odvázejí

nábytek a ostatní vybavení do svých meziskladů. Pro svoz humanitární pomoci zakoupila Arcidiecézní charita Olomouc (ACHO) nákladní auto.

„Ve skladu teď postrádáme nábytek, a proto prosíme o další dary. Nejvíce potřebujeme stoly, židle, válečky, sedačky, skříně a kuchyňské linky“, uvádí správce skladu Leoš Mrtvý. V současné době se dokončuje mnoho domovů pokojného stáří apod., což zvyšuje požadavky na množství nábytku. „Všem dárcům děkujeme, jsme schopni si prodat nábytek přijet, ale na větší vzdálenost musí být naše auta využita“, dodává vedoucí skladu. Nábytek se přijímá zachovalý, nerozbitý, použitelný.

Případné nabídky oznamte na tel: 0641/243 671.

-čbk-

Jan Pavel II. překonává rekordy

Papež Jan Pavel II. překonal už několik rekordů, které se týkají úřadu nejvyššího představitele katolické církve: vykonal nejvíce zahraničních cest, sloužil mše pro nejvyšší počet věřících, Vatikán má nyní nejvíce diplomatických styků ve

své historii. Od pondělí 25. května je Jan Pavel II. nejdéle sloužícím papežem 20. století (16.10. 1978) - před Piem XII., který katolickou církev vedl od r. 1939 do r. 1958.

Absolvoval dosud 82 cest do zahraničí a téměř 150 pastoračních návštěv v Itálii. Celková délka: 1,1 mil. km. Na Filipínách celebroidal mši pro 4 miliony věřících, což je vůbec největší množství shromážděných věřících. Jako první papež v dějinách navštívil římskou synagogu. Diplomatičtí sbor akreditovaný u Vatikánu má dnes zástupce 168 států. Papež prohlásil za blahoslavené 800 a za svaté 279 osob.

Jan Pavel II. není ovšem nejdéle sloužícím papežem v dějinách. Odhlédnuto od apoštola Petra, který žil v Římě 25 let, byl nejdéle sloužícím papežem Pius IX. (1846-78), jehož pontifikát trval přes 30 let. Po jeho smrti kardinálové zvolili nejstaršího ze svých řad, Gioacchina Pecciho. Ale i Lev XIII. (1878-1903), autor první sociální encykliky, oslavil stříbrné jubileum na papežském trůně, a zemřel ve věku 93 let. Na druhé straně Jan Pavel I. řídil církev jen 33 dní. Papež Pius III. (Piccolomini) byl v úřadě v r. 1503 jen 19 dní.

-kna-

Zdislava - měsíčník litoměřické diecéze

Vydává s církevním schválením litoměřického biskupství

Římskokatolická farnost,

Janov nad Nisou 41, 468 11, tel./fax. 0428/380 015

e-mail: lubos.ruta@telecom.cz

http://web.telecom.cz/zdislava

Biskupství LTM e-mail: biskupstvi_litomericke@unl.pvtnet.cz

Řídí redakční rada, šéfredaktor Luboš Růta.

Grafická spolupráce: Jan Hrubý

Tiskne: TISK a REKLAMA Jablonec nad Nisou

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Distribuce: redakce - roční předplatné 125,- Kč včetně poštovního, při hromadných objednávkách sleva

Registrace: MK ČR 7397

ISSN 1211-3042

Ročník III., číslo 6

Datum vydání: 6.6.1998

(uzávěrka příštího čísla 11.6. 1998)

Příspěvek na jedno číslo: 8,- Kč

Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p. OZSeč v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze v červnu narozeniny

- 2.6. Jan Horníček (jáhen) - 63 let
- 3.6. Jan Burian - 51 let
- 11.6. Alexej Baláž - 55 let
- 16.6. Rudolf Zimandl - 79 let
- 16.6. Jiří Voleský - 33 let
- 18.6. Jozef Piroh - 53 let
- 20.6. Miloš Raban - 50 let
- 23.6. Jan Hrubý (jáhen) - 53 let
- 23.6. Rudolf Repka - 26 let
- 25.6. Pavel Procházka - 42 let
- 27.6. Stefan Bednár - 35 let
- 29.6. Jan Jucha MS - 33 let
- 30.6. Viliam Matějka - 37 let

výročí svěcení

(vzhledem k tomu, že v červnu má výročí svěcení více než 80 kněží a jáhnů, uvádíme pouze "kulatější" výročí)

- 13.6. Ferdinand Plhal - 35 let
- 20.6. Jan Rob SDB - 50 let
- 20.6. Antonín Hladký SDB - 35 let
- 23.6. Jan Kozár - 35 let
- 23.6. František Opletal - 35 let
- 23.6. Hynek Šťastný - 35 let
- 23.6. Jindřich Václav Gajzler OP - 30 let
- 25.6. Oldřich Kolář - 10 let
- 25.6. Tomáš Kuba - 10 let
- 25.6. Petr Kubíček - 10 let
- 25.6. Milan Matfiak - 10 let
- 25.6. Jaroslav Stříž - 10 let
- 26.6. Václav Slouk - 15 let
- 26.6. Jiří Veith - 15 let
- 29.6. Benno Rösler - 40 let
- 29.6. Jaroslav Beneš OP - 60 let
- 30.6. František Koutný - 25 let
- 30.6. František Segeřa - 25 let

Z diáře otce biskupa

- 4.6. 18,00 - Duchcov - Requiem za Casanovu
- 5.6. 13,00 - Bohosudov, biskupské gymnázium - rozdání matur. vysvědčení
- 20,00 - Doksany
- 6.6. 10,00 - Jablonné v Podj. - kněžské svěcení
- 15,00 - Jitrava
- 7.6. 10,30 - Jílové, pouť
- 10.6. Litoměřice, varhanní léto
- 11.6. 18,00 - Litoměřice, katedrála - Boží Tělo
- 13.6. Marienstern - otevření Landesausstellung
- 14.6. Schirgiswalde - Boží Tělo

Čistá duše

Čekáme-li vzácnější - a kritičtější - návštěvu, všimneme si náhle v bytě i na zahradě nedostatků, které jsme dosud nevnímali nebo je považovali za nedůležité. V jedné lampě je "mrtvá" žárovka a díly slovníku jsou přeházené, v rohu se usadil pavouček, na koberci chuchvalec prachu. U podušky na gauči chybí knoflík... asi si ty drobnosti doplníte sami.

Rozbité zrcadlo, polámaný zámek, utržená záclona - to je důležité. Ale skvrnka na ubruse, kousek odlepeného obalu knihy, zašlé sklo vázy, uvadlá květinka - taková hloupost! A tyhle hlouposti dostanou najednou rozměry, úměrné vznešenosti osoby, kterou čekáme. Nebo její kritičnosti, zvědavosti, pozorovacímu talentu.

Nejvznešenějším hostem naší duše je Kristus - Bůh. Ten má rád naše čisté nitro. Duší, která ne prachovkou a smetákem, ale lítostí se očistí s pomocí Boží sama. Vševědoucí Bůh vidí i to, co náš vnitřní zrak nevidí, Kristus - Bůh je pevně srostlý s naší bytostí. Ovšem může být srostlý jako bičováný, jako poplivaný, jako pronásledovaný, jako ukřižovaný - nebo jako vzkříšený a oslavený. Záleží jen na nás, v jaké podobě ho přijímáme.

Při mši svaté se skoro všichni hrnou k oltáři pro sv. přijímání. Kdyby šli všichni, bylo by to ideální. Proto se na začátku mše sv. lítostí zbavujeme pavučinek hříchů, přišijeme knoflíčky nedostatků... Rozbité zrcadlo, vyvrácené dveře, propálený stůl těžkých, vážných hříchů - k tomu ovšem lítost při mši sv. či soukromě nestačí. Jsou to vážné nedostatky, které zabíjejí Boží milost v naší duši a ta se může vzkřísit jen při svátosti smíření, osobním vyznáním knězi. Jistě, litujeme-li těžkého hříchu dokonale, tj. z lásky k Pánu, odpouští se nám hned. Kristus je nesmírně dobrotivý - ale před sv. přijímáním se musíme ještě vyzpovídat.

Ten, kdo miluje Krista, snaží se odstranit i ty pavučinky a prášky lehčích vin a chodí je vyznat ve svátosti smíření častěji. Aby bylo v duši čisto, když Kristus zazvoní u bytu našeho nitra. Čeká, že ho pohostíme dobrými skutky, modlitbou, oběťmi. Pak nám rád dá nejvzácnější dar - totiž sám sebe.

Řeknete si: to je ideální. Kdopak může udržovat byt stále ve vzorném pořádku? Vždyť v něm rodina žije, jí, spí, pracuje atd. Máte pravdu. Zde se podobenství o přečisté duši trochu mění. Místo nedotknutelného pořádku nastupuje život lásky k Bohu a k ostatním, život souladu, život víry. Bůh je Bohem živých - a kde je život, tam jsou i odpadky. Co je platný uklizený byt, když v bytě žije rozhádaná rodina, v duši neláska k bližnímu? Lidé většinou instinktivně cítí, jaký je druhý člověk. K tomu, v němž žije živý Kristus, se lidé chodí osvěžit, posílit, pookřát. Do jaké míry odstraníme hříchy a nedostatky a nastolíme ctnosti, do takové míry vstupuje do naší duše Kristus. V některém člověku má tak maličko místa, že se musí přikřčit, aby tam mohl žít. V jiném má místa hodně - a chce ještě víc, chce vyplnit celou naši duši. To se málokomu podaří. Tak žili svatí - ať už je církev povýšila na oltář nebo o nich ví jen jejich okolí. Jako radost, ale i jako výčitka. Zatemnělí lidé vždycky svatě pronásledovali. Kristus žil mezi svými necelé tři roky - pak ho ukřižovali. Tma nemiluje světlo.

Čistota a soulad. Pořádek a život. Klid a pohyb. Není to lehké, katolická víra dává nejen všechny pravdy, ale i prostředky, jak prozářit duši Kristem.

Může zazvonit i u dveří naší duše? Je v ní pořádek, čistota a radostný život?

Ze Slova biskupů k volbám

Drazí věřící,

v období přípravy na parlamentní volby chceme každému z vás připomenout závažnou povinnost vůči svému národu a jeho budoucnosti před Bohem i před lidmi - povinnost účasti na volbách. Neúčast na nich by byla útekem před odpovědností, podobná neposlušnosti proroka Jonáše i nedbalosti služebníka, který raději zakopal svěřenou hřivnu.

Otřesy ve veřejném životě vyvolávají dojem, že se

nedá nikomu věřit, když na jedné straně unikají státu neuvěřitelné částky a na druhé straně se volá po nutnosti šetřit a omezovat se. Jsou i jiné povážlivé jevy - ohrožení mládeže drogami a pornografií, oslabení rodinného života, zabití nenarozených, mafie, násilí, rasismus, atd. Proto se nejeden se znechucením obrací zády k veřejnému životu s názorem, že nemá cenu volit.

Přesto musíme varovat před odmítáním účasti na volbách. Neúčast je totiž také volbou,

ale špatnou, protože neodevzdané hlasy nepřímou silou posilují strany, které byste rozhodně nevolili. Už proto nás občanské a křesťanské svědomí zavazuje hlasovat, a to pro kandidáty hodné důvěry.

Vyzýváme vás proto, abyste tuto důležitou příležitost nepromarnili a po zralé úvaze a třeba i po vzájemné poradě přispěli k tomu, aby v naší zemi zavládlo právo a spravedlnost, aby byl respektován každý člověk jako obraz Boží, aby církev mohla svobodně hlásat radostnou zvěst o Ježíši

Kristu a aby se naše společnost zotavila z ran, které jí způsobila historická nepřítel minulých desetiletí.

Věříme, že si spolu s námi uvědomujete závažnost těchto voleb pro přítomnost i budoucnost naší země. Povzbuzujeme vás proto k vytrvalým modlitbám za jejich dobrý průběh i za ty, kteří v nich budou zvoleni, a vyprošujeme jim i celé naší vlasti hojné Boží požehnání.

Vaši biskupové

Znechucení politikou a volby

(předvolební úvaha)

Co pro každodenní život znamená stát? Stát - to jsou zákony a jejich dodržování, to je mezi jiným sociální zabezpečení, armáda, společná měna, většina škol a část dopravy, cestovní pas, který v zahraničí znamená ochranu. Stát sice není proto, aby o všem rozhodoval a všechno zajišťoval, ale chápeme,

že žít v dobrém státě je důležité.

O politice obvykle říkáme, že je to špína. Naše znechucení bývá často oprávněné. Ale politika, to není stát. Politika krouží kolem orgánů státu, ale není s nimi totožná. Pokud volíme, volíme do státních orgánů. Politika je hra kolem toho.

Většina voličů stojí mimo

politické strany. Mezi těmito voliči roste názor, že účast na volbách nic nezmění. Je třeba si uvědomit, že volíme do orgánů státu, že vybíráme charakter státu. Politika zůstane politikou, ale stát se může měnit. Stát, byť kolem jeho orgánů krouží vír politiky, vždy politiku přerůstá. Také volič musí přerůst politiku.

Hlas každého má stejnou

váhu. Tou váhou, která mu přísluší, může každý hlas určovat charakter státu - to, nakolik a jak bude stát zasahovat každodenní život, to, zda v něm bude jedinec svobodný nebo zda bude ve svém životě omezován, to, jaké bude zákonodárství, a to, jaká bude vláda. Je možné si zvolit.

Martin Nitsche

Nejen rekreace zdarma

Rekreační středisko královéhradecké diecéze
Marianum v Jánských Lázních

nabízí brigádnické pobyty na nejzdravějším vzduchu Krkonoš, vhodné pro jednotlivce, společenství a manželské páry. Jedná se o drobné i větší práce v domě a na zahradě (např. natírání plotu, oken, malování, sekání trávy, vaření atd.). Je to výhodné také pro seniory. Zajistíme zdarma pobyt a stravování. Kromě práce bude dostatek času také na odpočinek a výlety do hor. Důvodem této akce je znovuoctvení budovy, která bude sloužit v nejbližší době pro levné rekreace rodin s dětmi, křesťanských společenství, duchovních, postižených atd. Pro nedostatek financí diecéze se opravy uskutečňují svépomocí.

Zároveň je možné se již dnes hlásit na běžné rekreační pobyty, které zahájíme v měsíci červnu.

V současné době bychom obzvláště uvítali rychlou pomoc při zednických pracích (vnitřní omítky). Hlásit se můžete na adresu: Marianum, 542 25 Jánské Lázně 89, tel a záz. 0439/873117, případně na telefonu: 049/5053422. Po dohodě zajistíme odvoz od vlaku a autobusu.

Nabídka exercicií 1998

Společnost sester Ježíšových připravuje duchovní cvičení pro svobodné dívky ve věku 18-25 let v exercičním domě v Českém Těšíně. Zahájení ve středu 1.7. 1998 v 18,00 hodin, ukončení v sobotu 4.7. 1998 ve 13,00 hodin. Duchovní cvičení dává P. Robert Kunert SJ.

Tyto exercicie, zaměřené na povolání k Bohu zasvěcenému životu, chtějí otevřít věřícím dívkám duchovní sluch a zrak.

Zájemkyně, obraťte se na adresu, kde obdržíte další informace:

sr. Marie Čeganová
Zeyerova 5
772 00 Olomouc
tel. 068/52 29 613.

Pout' litoměřické diecéze na Svatou Horu

Tak jak se letos na Svaté Hoře v jejím jubilejním roce střídají české a moravské diecéze, došlo v sobotu svatodušní novény i na diecézi litoměřickou.

Byl to krásný den, kdy z různých koutů diecéze snad ještě za šera startovaly autobusy - čtyřiatřicet jich bylo - a mířily k Příbrami. Otec biskup přijel autem a jak to u něho bývá, nejel jen sám.

Program pouti začal pontifikální mší svatou, při níž svého biskupa ke korunovačnímu oltáři doprovázelo na čtyřicet

Kalvárii, ke hrobu a k rozbřesku nedělního rána vzkříšení. Po této části poutní slavnosti se oslavy eucharistického Spasitele ujal litoměřický generální vikář Mons. Havelka, poněvadž biskup se mezitím vydal na cestu k dalšímu mariánskému poutnímu místu do Křtin u Blanska.

Dříve než na závěr pouti došlo k individuálnímu uctívání svatohorské mariánské sošky, promluvil k poutníkům na rozloučenou svatohorský rektor P. Josef Břicháček.

jeho kněží. Když začal svou homilii, ještě pražilo slunce, ale brzy milosrdné mraky zmírnily žhavost jeho paprsků a počasí na otevřeném prostoru bylo po celý den velmi příjemné. Po mši svaté korunovační průvod za zpěvu mariánských písní, doprovázených tóny pozounů a rohů procházel ambity a prostorem náměstí.

V poledne hodinová přestávka v programu slavnosti osvěžila poutníky, kteří se pak znovu soustředili k pobožnosti křížové cesty. Vedl ji člen litoměřické katedrální kapituly za zpěvu zástupu, jdoucího ve šlépějích Vykupitele od soudu po

V přehledu dějin svatohorské svatyně a jejího pokladu v sošce Matky Boží z doby Arnošta z Pardubic vzpomněl na skupinu chlapců - ministrantů, kteří kdysi přišli na Svatou Horu u Příbrami a tvrdili, že se přišli učit pouťovat. P. Břicháček děkoval za to, že dnešní den prozradil, že litoměřická diecéze umí pouťovat.

A potom už pomalu řídly řady těch, kdo se drali ke korunovačnímu oltáři rozloučit se s Matkou. Z parkoviště před Svatou Horou odjížděly autobusy jeden za druhým přes Příbram k domovu.

P. Josef Helikar

Litoměřické varhanní léto zahájeno, potrvá do září

VIII. ročník festivalu Litoměřické varhanní léto byl zahájen v litoměřické katedrále sv. Štěpána ve středu 27. května a potrvá až do 16. září, kdy bude zakončen koncertem Paula Anthonyho Deana. Jako první interpreti se představili český umělec Jaroslav Tůma a japonský flétnista Yoshimi Oshima. Na programu byli autoři: Georg Friedrich Händel, César Franck, Kazuo Fukushima, Zdeněk Lukáš - Tusta (1997) Rapsodie pro varhany (toto dílo za účasti samotného autora na koncertě zaznělo jako vůbec první provede-

ní), Siegfried Karg-Elert a Johann Sebastian Bach.

Koncert byl strhující a téměř zaplněná katedrála odměnila umělce dlouhotrvajícím potleskem. Jako přídavek předvedl japonský flétnista Gounodovo „Ave Maria“ s doprovodem varhan, které před druhým opakováním sóla flétny zpestřil Jaroslav Tůma zcela netradiční improvizací na původní Bachovo téma a doslova ohromil posluchače brilantností své improvizací schopnosti.

-čbk-

Bratři z francouzského Taizé navštívili Jablonec

Ve dnech 16.-17. května navštívili jabloneckou farnost dva bratři z ekumenické komunity v Taizé - br. Josef a br. Alois. Oplatili tak společenství mládeže návštěvu, na které ve východofrancouzském Taizé bylo o jarních prázdninách letos v únoru.

Hlavním bodem setkání byla společná večerní modlitba se zpěvy z Taizé, které se zúčastnilo asi 50 lidí z Jablonce, Vratislavic a Varnsdorfu. Po ní následovalo setkání na faře, které se protáhlo na více než dvě hodiny. Bratři při něm odpovídali na otázky týkající

se společného života bratří z různých církví, přijímání mladých lidí v Taizé a historie komunity. Bratr Josef pochází z Jihlavy a je zatím jediným českým členem komunity, ve které společně žijí bratři z 25 zemí. Bratr Alois pochází z německého Stuttgartu a má v Taizé "na starosti" mladé lidi, kteří sem přijíždějí z Čech.

V neděli se oba bratři zúčastnili mše svaté v jabloneckém kostele Nejsvětějšího Srdce Ježíšova a v poledne odjeli do Prahy.

-lub-

Redakce Setkání nabízí knihu

Českobudějovický biskup ThDr. Josef Hlouch

Tato životopisná publikace čerpá i z materiálů zpřístupněných až po listopadu 1989 otevřením tajných komunistických archivů.

Vedle vlastního textu obsahuje chronologický přehled životopisných dat, fotokopie dokumentů z tajných archivů, fotografie. Křídový papír, barevná obálka, 46 stran, 65 Kč.

Objednávky na adrese:

Redakce Setkání, Kanovnická 10, 370 01 České Budějovice, tel./fax: 038/59481.

Setkání trvalých jáhnů diecéze

“Děláte co můžete” - těmito slovy uzavřel náš otec biskup setkání trvalých jáhnů a jejich rodin, které se 1. a 2. května konalo ve Vratislavicích u Liberce.

Místo setkání nebylo zvoleno náhodně. Jedná se o jednu z mála farností v litoměřické diecézi, kterou spravuje již několik let nikoliv kněz, ale trvalý jáhen. Je jím ThMgr. Václav Vaněk, kterému otec biskup navíc svěřil koordinaci sněmovních kroužků v diecézi.

Program tohoto krátkého setkání byl bohatý. Byli jsme dva dny účastni aktivit ve vratislavické farnosti, od společného tábora až po závěrečnou mši svatou, slouženou otcem biskupem za dar Božího požehnání pro tuto opravdu živou farnost a za uskutečnění vskutku smělých plánů ve Vratislavicích.

P. Ing. Aleš Opatrný, vedoucí Pastoračního střediska při Arcibiskupství pražském, nám přednesl dvě přednášky. První se týkala kompletního

vedení do křesťanského života jako modelu pastorační práce. Ve druhé šlo o ujasnění teologického základu vztahu jáhen - kněz a jáhen - biskup. K prohloubení našich znalostí, především biblických souvislostí, přispěla přednáška ThMgr. MUDr. Jana Pura, trvalého jáhna z Liberce, o duchovních kořenech modlitby Páně. Se zájmem věřících farnosti se setkala beseda P. Aleše Opatrného na poněkud provokativní téma “Jak žít a jak nežít

z Ducha svatého”.

Nejvíce si však na podobných setkání ceníme toho, že se můžeme dvakrát do roka spolu s manželkami a dětmi sejít a vyměnit si neformálně kladné i záporné zkušenosti z velmi různorodého jáhenského působení. Nesporně jsme také rádi, že všech setkání trvalých jáhnů litoměřické diecéze se až dosud vždy zúčastnil otec biskup, ve kterém nacházíme porozumění a oporu.

-Vr-

Setkání pastoračních asistentů proběhlo v Litoměřicích a Liberci

Již po několik let pomáhají kněžím naší diecéze laičtí pomocníci - pastorační asistenti, jejichž úkolem je pod duchovním vedením působit tam, kde je jejich pomoc potřebná či nezbytná. Jsou to místa, která nejsou kněžskými obsazena vůbec, či jsou natolik pastoračně vytižená, že práce těchto laiků mnohdy zmírní vytižení duchovních.

Naše diecéze má těchto aktivních laiků v současné době 65, což je již poměrně silný tým.

Proto se pastorační asistenti pravidelně setkávají dvakrát do roka se svým otcem biskupem, aby se pochlubili se svými výsledky, postěžovali na případné problémy, se kterými se ve své práci potýkají, setkání je i příležitostí, kdy se jako společenství sejdou při mši sv., při společné modlitbě.

Poslední setkání se uskutečnila dne 13.5. v Litoměřicích pro západní část diecéze a dne 18.5. v Liberci pro východní část.

Litoměřice

V Litoměřicích byla tato akce zahájena mší sv. v katedrále sv. Štěpána, po mši sv. byl další program v zasedací místnosti konzistoře.

Duchovní slovo pronesl P. Pavel Jančík, který již dva roky působí jako spirituál těchto pastoračních asistentů. Velice milým způsobem je povzbudil a podpořil podněty a aktivní myšlenky, které z tohoto setkání vzešly.

Velice povzbuzující je zejména osobní setkávání těch, kteří jsou mnohde osamoceni, s otcem biskupem, možnost svěřit se s problémy své farnosti nebo i s problémy osobními.

P. Antonín Forbelský (vicerektor litoměřického teologického konviktu) spolu s ing. Vladimírem Novotným, kterému je svěřena péče o mládež naší diecéze, inspiroval svým příspěvkem o práci s dětmi a mladými lidmi, vysvětloval pojmy jako animá-

tor, jeho poslání atd.

Zajímavé bylo i vyprávění ing. Červinkové, která má na starosti litoměřickou farní charitu, o jejich zážitcích spojených se vznikem této farní charity, o problémech i úspěších se zřizováním azylového domu, který bude pod její záštitou v Litoměřicích fungovat pro potřebné.

Liberec

Setkání začalo mší svatou, kterou otec biskup pro pastorační asistenty celebroidal v kostele sv. Antonína poustevníka. Následovalo duchovní slovo P. Jančíka a otce biskupa.

Pastorační asistenti potom hovořili o náplni své práce v jednotlivých farnostech. Zajímavou aktivitou v několika farnostech je provozování zájmových kroužků na farech, které probíhají vedle náboženství i pro nevěřící děti. Zcela ojedinělou je aktivita vratislavické farnosti, která má jednou týdně na fare “školku”

pro děti - rodiče děti ráno přivedou a vyzvednou si je odpoledne. O vaření oběda se stará vždy jedna z maminek.

Vedoucí pastoračního centra Šárka Bartošová informovala o katechetické práci, pastorační romských dětí a nabídla možnost půjčování kazet z biskupské videotéky. Sdělila také, že další katechetický kurs se bude konat ve školním roce 1999/2000 ve spolupráci s ústeckou pedagogickou fakultou.

Určitým stínem zůstala skutečnost, že obou setkání - litoměřického i libereckého - se z 65 pastoračních asistentů, kteří v naší diecézi působí, více než třetina bez omluvy nezúčastnila.

Další setkání je naplánováno na podzim. Dne 21. září se uskuteční ve Vratislavicích a 5. října pak v Litoměřicích.

Šárka Bartošová
Luboš Růta

Po svátcích

Jen tak si tu sedím, v měkké náruči věrného křesla. Nevím proč, ale vzpomněla jsem si na jednu známou.

Prohlašovala, že Velikonoce má ze všech svátků nejmíň ráda. Chtěla by je dokonce zrušit. Když jsme si o tom chvíli povídaly, zjistily jsme, že na tom něco je. Ovšem jen pro nevěřící.

Tam, kde nemají víru, znemenají Velikonoce pro hospodyňku jen spoustu práce. Aby bylo čisto, co dát koledníkům do košíčku, co do sklenek. Pokud se parta starších koledníků "zasekne" v domácnosti, je třeba snášet jim chlebičky, studené mísy nebo řízečky, aby nepomluvili.

Za to je ženě odměnou výprask. Někteří pánové neznají míru, ani když jsou střízliví. Velikonoce jsou jim záminkou. Projeví s radostí svou surovost.

Také svátky by se mi taky nelíbily.

Díky Bohu - naše Velikonoce bývají jiné.

Třeba letos. Ve čtvrtek jsem šla pěšky z kostela ve městě

přes údolíčko, kde se staví nová silnice. Půda vyprahlá, uježděná, rozpukaná. Pravý obraz nehostinné pouště. Kolem nic než náspy navršené hlíny.

Snad to byl hlásek skrívánka, který mě přiměl zvednout hlavu. Nad každou pouští je také nebe. Modrobílá oblaka prozářená paprsky slunce. Šla jsem sice ve stínu, ale skrívánek mě poučil, že mám hledět výš a radovat se.

V pátek si na mě zasedla migréna. Než začaly působit léky, uvědomila jsem si, jak málo umím trpět a jak velká byla Ježíšova obět. V sobotu jsem do kostela nemohla.

V neděli vstávala celá rodina dost čile. Ráno nás čekala mše v Lounech. Zpívám ve sboru. Zazněla Zlonická mše od pana Šnapky. Dílo dost náročné. Potrápilo nás pěkně, než jsme je zvládli. Všechnu námahu vyváží radost ze zpěvu a úsměv malé Barunky Štruplové, která nás chvílemi dirigovala spolu se svým tatinčkem.

V pondělí zpívala se sborem dětí v chrámu sv. Mikuláše v Lounech moje dcera. Na jejich sboru je znát každý měsíc práce pod laskavým vedením paní učitelky Macháčkové.

Moje srdce se vždy zaručuje, už jen když vidí tu dlouhou řadu dětí a mládeže vycházející ze sakristie, všichni v bílém. Natož, když začnou zpívat! Díky, Bože, za krásnou naději, kterou v těchto dětech máme.

Domů jsme přijeli sice v 10 hodin, ale koledníci ještě chodili. Letos byli galantní. Náš Pěta také ještě stačil vyšupat své kamarádky.

Když se tedy ohlédnu po letošních Velikonocích, musím říci, že nevolám po jejich zrušení jako má známá. Byly tak krásné a bohaté na milé zážitky!

Co však je hlavní - Ježíš, se kterým jsme prožívali zradu, jeho utrpení a smrt, vstal z mrtvých. To dává smysl celému našemu životu. Radujme se v Pánu!

Helena Zdislava Nejedlá

Kněžské pohřby

V jednom měsíci, totiž 6. a 24. dubna letošního roku vyšly dva pohřební průvody kněží, působících v naší diecézi. Vyšly z kostelů mariánských poutních míst. O jednom jsme četli v předcházejícím čísle Zdislavly. Tehdy stála rakev před stříbrným oltářem na Svate Hoře, potom byla uložena do hrobu redemptoristů na hřbitově v Příbrami. To jsme doprovázeli na poslední cestě P. Jaroslava Sallera, dlouholetého duchovního správce v Liběšicích u Žatce. Druhá rakev stála před oltářem Paladia české země ve Staré Boleslavi, kde dožil svůj věk litoměřický kněz Miroslav Brabec, vysvěcený biskupem Antonínem Aloisem Weberem v děkanském kostele v Libáni. Jeho kněžská dráha se klikatila diecézí z místa na místo. Skončila v Rejšicích a Luštěnicích, odkud zamířila ke kněžskému starobinci ve Staré Boleslavi a k tamnímu hřbitovu. Pohřeb P. Brabce vedl sám litoměřický biskup Josef Koukl. Na hřbitově se se svým přítelem a spolubohoslovcem rozloučil mcelský farář Rudolf Zimandl, který nad otevřeným hrobem vzpomínal na léta v pražském semináři, kde Brabec učil zpívat Slavíka, který už také ukončil svůj pozemský život. Pán Bůh oba odvolal z času do věčnosti, kéž jim dá radost věčnou!

P. Josef Helikar

Dětský chrámový sbor v Lounech

Miloš Bok - dirigent, klavírista, varhaník a pedagog

Narodil se 16.1. 1968 v Praze. Od dětství projevoval silnou touhu po samostatném projevu. Na klavír začal hrát sice poněkud později (v osmi letech), avšak o to rychleji se úroveň jeho hry vyvíjela. Současně nepřetržitě komponoval se zřetelným zájmem o orchestr. Pro neobvyklý talent přijat již ve dvanácti letech na pražskou konzervatoř. Přibližně v tomto období zkoumá taje instrumentace a ve čtrnácti letech poprvé provádí jeden ze svých koncertů pro klavír a orchestr v pražském Hlaholu.

V době dospívání začíná sílit jeho zájem o varhany a liturgickou hru a láká ho také tajuplnost rozbitých kostelů, kterých je v severních Čechách plno. S tím souvisí také jeho dlouhodobý vřelý vztah k tomuto kraji vůbec. Proniká postupně do tajů křesťanské víry, což končí plnou konverzí ke katolictví v devatenácti letech. Rozhoduje se zasvětit svůj život zaslé slávě chrámové hudby a dát Církvi nová monumentální chrámová díla.

Mezi tím relativně úspěšně studuje pražskou konzervatoř a účastní se různých klavírních soutěží (získává celkem 6 cen). V letech 1982-85 píše velký klavírní koncert s programním zaměřením na severní Čechy a v letech 1983-84 symfonii. Přestože obojí zůstalo nedokončeno, jsou to jeho první odvážnější skladatelské pokusy a nejlepší místa jsou použita v dalších, již vyvrážděných dílech.

V té době má první konflikty, pro mladého autora tehdy nepochopitelné, s tzv. modernisty. Tyto útoky, hraničící až s neetickými výpady, zvláště v tisku, pokračují až do dnešní doby. Právě MISSA SOLEMNIS pro sóla, sbor, varhany a orchestr je prvním dokončeným a zralým autorovým

dílem. Byla objednána bohosudovským administrátorem P. Josefem Cukrem SJ v roce 1985 a právě v Bohosudově byla poprvé provedena o rok později. Tato první Bokova veřejná prezentace rozpoutala debatu o jeho talentu a tom, co je a co není moderní. Charakteristická je rozporuplnost

chem v USA v podání Kühnovo dětského sboru.

V roce 1987 a 1988 se neúspěšně hlásil ke studiu skladby na konzervatoř. Za to však byl v roce 1988 přijat na pražskou AMU na klavír, kde byl posledním žákem prof. J. Páleníčka. Studium předčasně přerušil v roce 1991 po jeho

kde jej s téměř třistačlenným ansámblem provedl o rok později.

Již v roce 1990 objednává u něho dominikánský řád velké dílo k příležitosti svatořečení Zdislavy z Lemberka. K jeho kompozici se dostal až v roce 1994 a dosud není dokončeno.

V současné době se věnuje

hodnocení tohoto a dalších Bokových děl. Od samého počátku byla MISSA SOLEMNIS vřele přijímána od interpretů a posluchačů a naopak nechápána, ponížována, až zesměšňována ze strany tzv. oficiálních moderních skladatelů. Od té doby byla celkem 15x provedena, z toho 7x v severních Čechách.

V roce 1987 složil MISSU SOLEMNIS pro dětský sbor a doprovod. Od kritiků bylo toto dílo více tolerováno, Josef Hercl ji provedl se svatojakubským sborem v Praze v roce 1989. Bylo často provozováno, naposledy s velkým úspě-

smrti.

Od roku 1988 pracuje na oratoriu SKŘÍTKOVÉ z KŘINICKÉHO údolí, jehož premiéru se mu daří prosadit až v roce 1993 jakožto absolventský koncert oboru dirigování, na který byl mezitím v roce 1991 přijat.

Mezi tím v roce 1990 již zmíněnou MISSU SOLEMNIS natočil na CD, které se stalo nejprodávanějším titulem soudobé vážné hudby. Právě obrovský úspěch oratoria v roce 1993 autora inspiroval k zorganizování nebývalého koncertu pod širým nebem v Kamenické stráni u Děčína,

dirigování především svých děl, koncertnímu účinkování na klavír, příležitostně nahrává pro Český rozhlas a Českou televizi. Věnuje se také rozsáhlé pedagogické činnosti a varhanní hře zejména v plzeňské a litoměřické diecézi. V roce 1998 založil se svými přáteli a umělci hudební kroužek ELGAR, obhajující konzervativní uměleckou linii ve 20. století.

(Pozn. red.: Koncert Miloše Boka se bude konat v Bohosudově v neděli 28. června od 10,30 hodin - viz pozvánka na str. 10)

Zájem o hospic v Litoměřicích je velký, na setkání však nepřišel skoro nikdo

Každá zkušenost je dobrá, i ta negativní, pokud si z ní ovšem člověk odnese ponaučení. Jednu takovou jsme udělali nedávno. Hned na první setkání spolupracovníků a přátel Hospice sv. Štěpána přijelo do Litoměřic tak málo lidí, že nás to donutilo hledat jiné formy práce a jiné způsoby kontaktů. Ukázalo se, že zkušenosti z Červeného Kostelce nelze jen tak vzít a přenést jinam. Tam stačilo, aby pan farář v plném kostele oznámil, že tehdy a tehdy se koná setkání na faře, a účast byla zajištěna. Někdo přišel pěšky, někdo přijel na kole, ale hlavně - všichni to měli blízko.

V Litoměřicích však nepočítáme jenom s místními farníky, ale především s diecézany z různých koutů dosti rozlehlé diecéze. Autobusové a vlakové spojení prořídlo, agrotechnické lůžky v Zahradě Čech hoří, pouť a jiných časově náročných sobotních akcí je spousta, a tak to asi příště nedopadne jinak.

Z korespondence, která na adresu sdružení přichází, je ale vidět, že zájem o projekt je velký i tady. Abychom usnadnili komunikaci a tok informací mezi námi, obrátili jsme se na Zdislavu. Díky pochopení redakce vás můžeme od nynějška průběžně a pravidelně informovat, aniž byste museli cestovat lán světa za námi. Stačí sledovat naši rubriku a v případě potřeby nebo zá-

jmu se prostě ozvat na níže uvedenou adresu. Pošleme vám anketní lístek, na kterém můžete vyznačit, jakou formou chcete hospici pomáhat.

Příště vás seznámíme s předběžným rozpočtem i s naší představou možných finančních zdrojů. Bez peněz

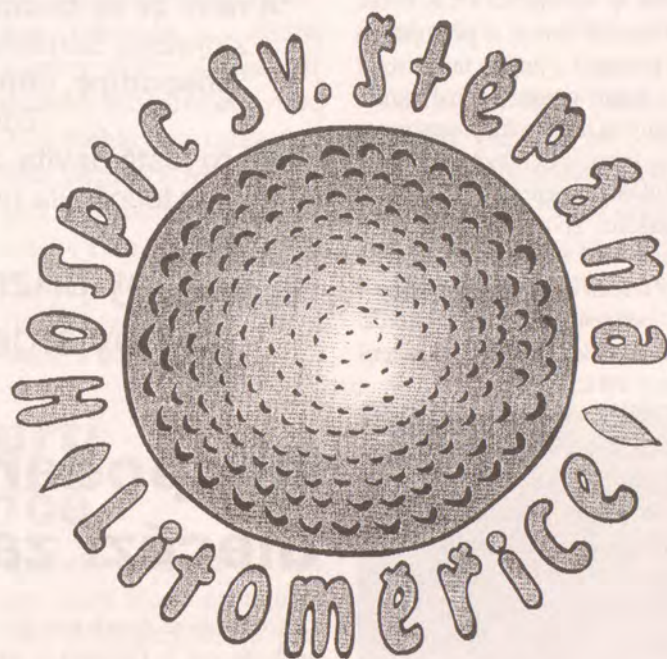
ně modlitba a půst. Svatý Pavel kromě toho doporučuje bojovat i silou víry. To je ale už kompletní arsenál zbraní, nic lepšího nevymyslíme. Čím víc nás bude, tím to s námi ten Zlý bude mít těžší. Jistě bychom se mohli za hospic modlit v skrytu a věřím, že mnozí to uděla-

nickou studii arch. Falty. V současné době k ní shromáždíme připomínky, protože je snazší škrtat na papíře než později bourat. S panem primářem Pražákem a s Monikou Smolkovou jsme 6.5. při tiskové konferenci o projektu informovali osm novinářů. Došla i řeč na eutanázii, takže jsme mohli jasně formulovat naši zásadu: "Pomáhat v umírání ANO, pomáhat k smrti NE". Sdružení také v řádném termínu přihlásilo budoucí Hospic sv. Štěpána do výběrového řízení na Ministerstvu zdravotnictví, aby s ním počítaly do budoucna i zdravotní pojišťovny.

Děkujeme všem příznivcům hospice a zvláště dárčům. Ti, pokud se tak již nestalo, od nás v nejbližší době obdrží potvrzení o přijetí daru. Omlouváme se za zpoždění, které bylo způsobeno tím, že jsme se v České spořitelně velmi obtížně dostávali k adresám dárců. Na nových složkách již budeme mít heslo VAKUS a problém bude vyřešen. Pro vaši informaci uvádíme, že ke dni 13.5. 1998 máme na účtu 53.905,50 Kč poté, co jsme zaplatili fakturou za úvodní architektonickou studii částku 38.925,- Kč.

Připomínáme naši kontaktní adresu: Sdružení pro založení a podporu hospice Litoměřice, Stránského 1313/32, 412 01 Litoměřice.

MUDr. Marie Svatošová

to samozřejmě nepůjde, proto je nepodceňujeme, ale taky nepřeceňujeme. Jsou pro nás jenom "to ostatní", co nám bude přidáno, když to vezmeme za ten správný konec. A to je důvod, proč otázku peněz odkládáme na příště a začínáme z toho druhého konce. Dábel totiž moc dobře ví, že v hospici jde o duše. A ujišťuji vás, že udělá všechno pro to, aby tohle dílo překazil. Je zbytečné střílet na něj z dětské špuntovky, když z evangelíí víme, že na něho platí jedi-

jí. Avšak vědět o sobě navzájem, to je velká věc. Zvláště ve chvílích zkoušek a krizí, které určitě přijdou. Budeme-li mít vaše adresy, můžeme vám v takových situacích dát vědět, že je třeba přidat a proč.

A jak jsme s projektem pokročili? Ze všeho nejdůležitější je, že se nám už přihlásilo tolik kvalifikovaných a dobře motivovaných věřících zdravotních sester, že bychom hospic mohli otevřít téměř zítra. Bohu díky! Také už máme úvodní architekto-

Pouť na La Salettu a do Lurd

Na podzim v roce 1938 přišel do starobylého mariánského poutního místa mladý kněz P. Josef Hofmann. Byl velkým ctitelem Panny Marie a od své pouti na La Salettu, které se zúčastnil jako mladý kněz s Msgr. Antonínem Střížem, se stal zakladatelem úcty k Panně Marii lasaletské v Bozkově.

Její obraz - plačící Matky - měl nad svou postelí a po letech i nad svým ložem úmrtním. Nástroje umučení Páně, kladivo a kleště, jsou po přístavbě věže na kříži věže bozkovského chrámu. Těšil se, že po dokončení stavebních prací vykoná se svými farníky pouť na La Salettu jako poděkování za ukončení války. Politické poměry se však zhoršily a rovněž opravy kostela si vyžádaly velkých nákladů. Nakonec byl z Bozkova přeložen do Loukova u Mnichova Hradiště.

Co však trvá do nynějška, je lasaletský kříž. Božím záhalem přišel téměř po šedesáti letech na bozkovskou faru polský kněz z kongregace Panny Marie z La Saletty P. Jan Jucha a brzy na to i další salestin P. Kryštof Zawada.

V první chvíli nevěděl otec Jucha, že bude vlastně navozovat na dílo někdejšího předchůdce v úctě k Panně Marii z La Saletty. Tak po 17 letech má Bozkov svého vlastního kněze.

Letos došlo i k naplnění záměru P. Hofmanna - vykonat pouť na La Salettu. K ní byla připojena ještě další mariánská poutní místa a hlavní z nich - Lurdy. Pouť uspořádal P. Jucha ve spolupráci s CK Erika Tour ze Semil a připojili se i poutníci z jiných farností.

Tento poutní zájezd zaměřený na mariánská poutní místa ve Francii byl duchovním zážitkem a posilou do dalších dní našeho života. Denně jsme měli mši svatou a byli jsme přítomni i mezinárodní mše sv. v podzemní bazilice sv. Pia X. v několikatísíčovém společenství věřících.

Tato pouť má snad v sobě i jakousi zvláštní symboliku. Uskutečnila se právě po šedesáti letech příchodu P. Hofmanna do Bozkova a v roce jeho nedožitých devadesátin. Lehké odpočinutí dej mu, Pane.

Jaroslav Kurfiřt
Bozkov

Věřím v Ducha svatého

Věřím,
že může odbourat všechny moje předsudky,
že může změnit moje špatné návyky,
že může překonat moji lhostejnost,
že mi může dát k lásce fantazii,
že mi může dávat výstrahu před vším zlým,
že mi může dávat odvahu k dobrému,
že může vítězit nad mým smutkem,
že mi může dát lásku k Božímu slovu,
že mě může zbavit pocitů méněcennosti,
že mi může dávat sílu v každém mém utrpení,
že mi může postavit po bok někoho, kdo mi bude blízký,
že může proniknout celou mou bytostí.

Karl Rahner

Zveme vás dne 28.6. v 10,30 do Bohosudova

Při mši svaté budete mít příležitost bazilice Panny Marie Sedmiboletné vyslechnout tato díla v podání jednoho sta předních českých interpretů a za autorova řízení:

Missa Solemnis pro sóla, sbor, varhany a orchestr

"A neví, že se budou modlit a volat sláva"
z oratoria Skřítkové z Křínického údolí
"Hospodine, ulituj nás" z oratoria Sv. Zdislava

"Vy to ještě nevíte, že Zdislava zemřela?"
z téhož díla (v úplné premiéře)

Všechny příznivce chrámové hudby srdečně zveme!

Hospodaření diecézí za rok 1997

Hospodaření římskokatolických diecézí v Čechách a na Moravě skončilo při příjmech 1,323 mil. Kč a výdajích 1,340 mil. Kč schodkem ve výši necelých 17 mil. Kč.

Ze statistického přehledu za uplynulý rok se potvrzuje několik základních tendencí. Především pokračuje trend snižování podílu příspěvků obcí, okresních úřadů a ústředních orgánů v rozpočtech diecézí. Meziročně (1997/96) klesl tento podíl z 52,5% na 41,2%. Většina těchto příspěvků byla určena na opravy. Podíl samofinancování se stále zvyšuje. Sbírkový příspěvek představují meziročně (1997/96) v příjmech diecézí nárůst ze 16,7% na 21,2% a dary z tuzemska i zahraničí, fyzických i právnických osob vykazují ve stej-

ném období nárůst podílu z 15,4% na 17,0%.

Na výdajové straně tvoří vyplacené mzdy spolu s odvodem sociálního a zdravotního pojištění 21,2% všech výdajů. Ve srovnání s r. 1996 bylo v loňském roce na mzdách vyplaceno celkem o 6670 tisíc Kč méně. Při započtení inflace tak došlo v minulém roce k poklesu reálných mezd o 16%. Zdaleka největší položku ve výdajích představují opravy kulturních památek a ostatní opravy, které dohromady tvoří 46,6% všech výdajů.

Snižuje se angažovanost státu, okresních úřadů i obcí při opravách především kulturních památek. Výpadek jejich příspěvků nejsou diecéze schopny plně nahradit jinými zdroji.

-čbk-

Paní Zdislava

Tak brzo!

(podle dopisu paní A.K. z Rouského, 16.11. 1994)

Právě před měsícem - v neděli 16. října - začala si moje dcera Anička (28 let) stěžovat, že má jazyk jako opařený. A potom v úterý ráno, jak vstala, měla pravou tvář na jednu stranu zkřivenou, pravé oko nemohla dovířit, a když se smála, pravá strana obličeje zůstávala nehybná. Byl na ni smutný pohled.

Šla ke svému lékaři, pak k neurologovi - bylo zjištěno, že jde o obrnu lícního nervu, nemoc velmi zdoluhavou. Naordinovali jí injekce, vitamíny, rehabilitaci. Sama přidala i bylinky.

Hned druhý den po návštěvě doktorů jsme se obě zača-

ly modlit nověnu k bl. Zdislavě a prosit o její přímluvu. Dcera si na tvář přikládala šátek dotýkaný na jejím náhrobku v Jablonném.

Už v pátek, tedy dva dny na to, lékař konstatoval velké zlepšení. Potom v pondělí na farním společenství jsme se modlili za Aničku společně - i s knězem charismatickem. Odevzdal ji i lékaře a sestry Bohu, aby nám ji uzdravil, bude-li to jeho vůle. Aby mohla zas oslavovat Pána hudbou a zpěvem - je totiž varhanice a vedoucí scholy i kostelního sboru. Prosili jsme, aby nás Bůh vyslyšel na přímluvu Panny Marie a Paní Zdislavy.

26. října - tedy deset dní po oné pohromě a týden od zahájení naší novény - říkala rehabilitační sestra své kolegyni (a ta to pak sdělila Aničce): "To je snad zázrak, že se takový případ vyléčil za tak krátkou dobu." A 4. listopadu se lékař vyjádřil těmito slovy: "Ze všech žen s touto nemocí, které znám, vy jste první, která se vyléčila tak brzo!"

Dcera je už úplně zdravá. Děkovali jsme za to i na schůzce našeho společenství. Panna Maria s Paní Zdislavou pomohly, aby se dcera mohla ve zdraví věnovat rodině a varhany aby zase mohly znít k Boží oslavě. Anička

se střídá u varhan se svým bratrem a jeho manželkou. Mají řadové domky vedle sebe, navzájem si hlídají děti (ona má tři, on pět).

Posílám peníze a prosila bych vás o mši sv. za Aniččinu rodinu - ke cti bl. Zdislavy a za Boží požehnání, ochranu a potřebné milosti a o další mši na poděkování Bohu za vyslyšení prosby na přímluvu Paní Zdislavy a za její svatořečení i za všechny, kdo nás přivedli k její účtě. Jako projev vděčnosti k ní kupte od nás i růže k jejímu náhrobku nebo k jejímu oltáři.

Připravil Zdeněk Cyril Fišer

25 let od smrti Václava Renče

Čtvrtstoletí uplynulo letos posledního dubna od úmrtí Václava Renče, kterého známe především jako autora Popelky Nazaretské, ale také Perníkové chaloupky, napsané daleko dřív. Václav Renč napsal ovšem mnohem více knih, které by si ve výročí autorova úmrtí zasloužily dalších vydání. Jistě by to byl Renčův Císařův mim, který vyšel jedinkrát v roce 1944 s dedikací Františku Křelinovi ve Vyšehradu s ilustracemi Jiřího Trnky (tak jako Perníková chaloupka) a s doslovem Jiřího Frejky. Je to těžký prohřešek našich nakladatelství, že se na toto velké dílo básníka zapomíná. Chci ale také ve výročí jeho smrti připome-

nout ještě to, že právě v den své smrti Renč promluvil z kazatelny ústy kněze, který již těžce nemocného autora vyprovokoval k dílu neprovedenému ve verších. P. Ladislav Simajchl přiměl svého přítele k rozhodnutí napsat meditace pro mariánské májové pobožnosti. A jen tak se mohlo stát, že v den básníkovy úmrtí při první májové pobožnosti v roce 1973 se ozval, i když ne již svým hlasem, z kazatelny při oltáři Matky Boží, tak jako při jeho pohřbu nad rakví ve verších jím přeloženého hymnu závěrečné modlitby Denní modlitby církve.

P. Josef Helikar

Všem mladým - a nejen mladým z litoměřické diecéze bychom rádi sdělili, že v pátek 26. června 1998 v 15 hodin bude P. Jan Balík z "Nazaretu" v děkanském kostele sv. Mikuláše v Benešově u Prahy sloužit mši svatou za našeho kamaráda Jirku Straňka, pastoračního asistenta z Liběšic, který nás před čtyřmi roky ve věku dvaceti let předešel na věčnost.

Autobus na tuto mši svatou pojede 26. června v 11 hodin ze Žatce od Zvonu, staví v Liběšicích u fary a v Deštnici u školy.

Děkujeme všem, kdo se zúčastní - ať už fyzicky, či jen duchovně, i za každou vzpomínku a modlitbu za Jirku.

Jirkovi přátelé, kamarádi, maminka a sourozenci

Přečtěte si...

Knihy tajemství a moudrosti I - Vyšehrad 1998, 198 Kč

Ve druhém vydání vychází I. díl souboru mimobiblických židovských spisů, který obsahuje Knihy Henochovy, Aristease, Závěti patriarchů, Sibylliny věštby a Žalmy Šalamounovy. Jednotlivým dílům předchází výstižný úvod. Tento díl se od I. vydání liší jen cenou - je vyšší.

Knihy tajemství a moudrosti II - Vyšehrad 1998, 212 Kč

První české vydání spisů, které vznikly v době mezi Starým a Novým zákonem: Jubilea, Mučednictví a vidění Izaiášovo, Třetí kniha Ezdrášova, Druhá kniha Bárukova, Jakubova modlitba a Život Adama a Evy. Tyto spisy, které jsou důležitým svědectvím života a myšlení doby, do které vstoupilo evangelium, dosud ve velké části nebyly vydány česky a vycházejí nyní v překladu členů Starozákonní překladatelské komise České biblické společnosti a jsou připsány prof. ThDr. Miloši Bičovi.

Tourelier, Constant: 15 dní s Janem od Kříže, Cesta 1998, 49 Kč

S touto knížkou prožijeme 15 dnů se sv. Janem od Kříže. Každý den je uveden úryvkem z díla tohoto světce a doplněn autorovým rozjímavým komentářem.

Matka Tereza: Myšlenky na každý den, Nové město 1997, 95 Kč

Bratr Angelo Devananda připravil pro každý den roku slova, příklady, podněty a modlitby Matky Terezy. Její slova jsou jednoduchá a směřují přímo k srdci. Mluví z nich bohatá životní zkušenost, zdravý lidský úsudek, ale také síla božských slov, kte-

rá mohou změnit lidský život.

Schönborn, Christoph kard.: Milovat církev, Nové město 1998, 169 Kč

Tématem církve se zabýval vídeňský arcibiskup Schönborn, když v postě 1996 konal exercicie pro papeže a členy římské kurie. Ukazuje nám v zrcadle církve tajemství Boha, zázrak stvoření, situaci člověka vykoupeného Kristem. Ukazuje nám rovněž církev, která není zaměřena na sebe, ale je jakýmsi panoramatickým místem, z kterého je vše vidět a které je současně místem naší identity, identity celku i jedince, protože je to Bůh, kdo zde otevírá naše srdce a léčí naše různá zranění.

Grün, Anselm: Jak zacházet s myšlenkami, Zvon 1997, 45 Kč

Jak zacházet s myšlenkami - autor nám pomáhá zkušenostmi egyptských mnichů, pustevníků, hlavně Jana Kassiana a Evagria Pontica.

Grün, Anselm: Modlitba a sebepoznání, Zvon 1997, 35 Kč

Duševní péče se stává doménou psychologie. Psychologové nám říkají, co je pro duši člověka dobré a co jí škodí. A zdá se, že teologové ztratili důvěru ve svou pastorační zkušenost a pokoušejí se, mnohdy nekriticky, převzít psychologické metody i pro vedení v duchovním životě. Namísto očekávání jakési spásy ze strany psychologie by bylo vhodnější rozpomenout se na psychologické zkušenosti náboženské praxe. Pokladnicí psychologických zkušeností je pro nás praxe modlitby, s kterou se setkáváme u starých mnichů 3.-6. století. Těmto se cesta náboženství a psychologie ještě nerozházela. A touto problema-

tikou se zabývá autor v této knize.

Grün, Anselm: Nebe začíná v tobě, Zvon 1997, 75 Kč

Moudrost Otců pouště pro dnešní dobu. V úvodu píše autor, že byl překvapen, když četl v časopise jedné rakouské banky zásadní článek o vedení podniku uvedený příběhem jednoho mnicha. Usuzuje z toho, že dne s manažeri nacházejí pomoc pro svůj život a pro svoji práci v mnohdy zvláště povzbuzujících slovech Otců, ve výrociích mnichů vložených do krátkých povídek. Jestliže ještě před pár lety bylo moderní citovat buddhistická moudra, dnes začínáme objevovat moudrost Otců pouště. V této útlé knížce autor předkládá některé aspekty spirituality, jak nám byla zachována u Evagria Pontica, Jana Kassiana a dalších a vytežit z nich to, co by mohlo být užitečné pro naši dobu.

-mela-

Záleží na tom?

Touto otázkou si obyčejně pomáhám, když se chci začít rozčilovat. Vycházím z toho, že cíl našeho celoživotního snažení je život věčný.

A tak mě rozzlobí, když někdo řekne o mé tetě, že je nezodpovědná, protože ve svých 48 letech donosila dítě. Prý to mohlo dopadnout špatně pro ni i pro dítě. Měla ho snad zabít? Část rodiny byla proti ní, ale větší část jí držela palce, myslela na ni, modlila se. Narodila se krásná, zdravá holčička. Teta svoje třetí těhotenství i porod prožila velmi dobře.

A tak mě naopak nerozzlobí, když se něco rozbije nebo když ostatní nechtou mé myšlenky a neudělají přesně, co chci. Takové nehody správně obvykle dvě vysvětlující věty. Všichni zúčastnění si tak ušetří nervy i čas.

A proto mě bolí, když jsou lidé na sebe zlí kvůli maličkostem. Zvláště někteří muži nemají daleko k nevládnému slovu, v horším případě k nadávce. Za pár minut o ničem nevědí, ale jejich slovo je k citlivé duši jak otrávený šíp. Je potřeba mnoho protilátky - lásky k bližním. Pohoďa dne je tím však zbytečně ztracena.

Můj muž to ví. Důkazem je postřeh našeho osmiletého syna. Tatínek ho vzal na fotbal. Zřejmě se tam také občerstvovali. Péťa pak za mnou přišel: "Mami, proč táta mluví v hospodě jinak a doma slušně?"

*"Protože nás má rád."
Na tom opravdu záleží.*

Helena Zdislava Nejedlá

Knihy vydané Karmelitánským nakladatelstvím lze objednat písemně, telefonicky či faxem na adrese:

zásilková služba
Karmelitánské nakladatelství
Kostelní Vydří 58
380 01 Dačice
tel. + fax: 0332/3650
e-mail: karmel@da.bohem-net.cz

Na téže adrese lze objednat katalog kompletní produkce Karmelitánského nakladatelství, který Vám bude bezplatně zaslán.

Knihy vydané nakladatelstvím Portál lze objednat stejným způsobem na adrese:

Portál, s.r.o.
Klapkova 2
182 00 Praha 8
tel./fax 02/689 1120
02/689 1244
e-mail: portal@comp.cz
http://www.portal.comp.cz

Tarsiciova olympiáda

V sobotu 9.května v Litoměřicích byl Ministrantský den pro západní část naší diecéze. Sešli jsme se v katedrále, kde při mši svaté nás pan biskup povzbudil nejen do soutěžení, ale i do následování Pána a poctivé službě u oltáře.

Po občerstvení jsme odešli na Střelecký ostrov (u nádraží ČD), kde v krásném parku jsme měřili síly celkem na dvanácti stanovištích. Vedle ministrantského kvízu, přechodu po laně, hodu na cíl, a štafetového pytlování snad nejvíce zaujalo stanoviště, kde pomocí injekčních stříka-

ček měli soutěžící zhasit hořící svíčky. Celkem bylo dvanáct čtyřčlenných družstev. Vedle ministrantů se také zúčastnila i děvčata a náhodně kolemjdoucí romští kluci, kteří vybojovali třetí místo.

Vyhlášení vítězů bylo v katedrále, kde jsme na závěr našeho setkání společně poděkovali Panně Marii během loretánských litaní.

Děk patří všem účastníkům i pořadajícím. Druhé setkání pro východní část diecéze se uskuteční 6. června v Jablonném v Podještědí v 9.00 hod.

snímky a text -PAF-

Umístění:

1. místo LITOMĚŘICE
2. místo Ústí nad Labem, Mojžíř
3. místo Litoměřice

Křesťanský laik v liturgii /9./

Připravujeme se na přijetí svátostí

Milost Boží, které se nám ve svátostech dostává, je nadpřirozený dar. Nemůžeme si ho v žádném případě sami zasloužit. Uvědomíme-li si však zcela mimořádnou cenu, kterou pro nás tato nezasloužená Boží přízeň znamená, pak se budeme snažit tento dar od Boha si pro nás a naše blízké vyprositi a na přijetí svátostí se řádně připravovat.

“Chce-li kdo jít za mnou, zapří sám sebe, vezmi denně svůj kříž a následuj mne,” praví Pán (Lk 9,23). Ježíšova výzva k obrácení není však zaměřena na vnější skutky, pokání a umrtvování (starozákonní “žíněné roucho a popel”), nýbrž na naše vnitřní pokání, na odvrácení našeho srdce od zlého a opětné obrácení se k Bohu. Písmo svaté (Mt 6,1-18) a církevní Otcové zdůrazňují tři způsoby křesťanova vnitřního pokání: půst, modlitbu a skutky křesťanského milosrdenství. Jde tedy o obrácení člověka ve vztahu k sobě samému (půst), k bohu (modlitba) a ve vztahu k druhým lidem (křesťanské skutky - almužna). Zastavme se krátce u prvního způsobu - u postu.

Postní řád

Postit se znamená odepřít si z lásky k Bohu něco dovoleného, něčeho, co máme rádi, co nás učí přemáhat se a přitom nám nemůže ono dobrovolné odepření si nikterak uškodit. Nejde tedy doslova o “umrtvování těla”, ale o projev rozumné životosprávy. Vždyť již v knize Sirachovcově čteme: “Z mnoha jídel bývá nemoc, ale člověk zdrženlivý si prodlužuje život.” (Sir 37, 33-34).

Nás bude zajímat, jak v současné době církev postní praxi posuzuje, jak ji reguluje, jaká pravidla pro nás stanoví. Jinými slovy řečeno, jaký je nyní postní řád katolické církve. Začneme náš přehled u těch postů, které jsou závazné často, zpravidla jednou týdně.

Páteční půst

Každý pátek si připomínáme vykupitelskou smrt Pána Ježíše. Všichni křesťané, i když každý svým způsobem, jsou

povinni tento den činit pokání. Tento den se mají křesťané zvláště věnovat modlitbě, konat skutky lásky a milosrdenství a také sebezáporu tím, že své vlastní povinnosti budou pečlivěji plnit a zachovávat v pátek zdrženlivost od určitých pokrmů. Tak nám to ukládá stále platný kánon 1249 CIC. Naše biskupská konference pravidla postů pro nás upřesnila:

Postem od pokrmu se i nadále míní především půst od masa, což znamená zdržovat se (pokud možno) pokrmů připravených z masa teplokrevných zvířat, tedy savců a ptáků. Důraz se však klade spíše na vědomí křesťanské dospělosti než na plnění formální stránky. V pátek si máme sami vědomě vybrat a uložit z lásky k Pánu určitý půst, tj. něco si odříci a něco navíc vykonat. Nejde tedy jen o odřeknutí se masitého či jiného pokrmu, ale třeba i kouření, alkoholického nápoje či zábavného pořadu v televizi. Můžeme také jako projev postního smýšlení vykonat nějaký mimořádný skutek zbožnosti, například zúčastnit se v pátek mše svaté, přečíst si něco z Písma svatého, pomodlit se růženec a podobně. Nebo vykonat skutek lásky, který nejsme povinni konat, například někomu v něčem pomoci, navštívit nemocného či osamělého člověka a podobně. Záleží zde skutečně na naší vlastní vynalézavosti a dobré vůli pro Boha a lidi ten den vykonat něco víc než obvykle.

Páteční půst se vztahuje na všechny katolíky od 14. roku věku, a to až do konce života. Toho bychom si měli být vědomi. Páteční půst odpadá jen tehdy, připadne-li na pátek zasvěcený svátek (slavnost).

Eucharistický půst

Ke svatému přijímání přistupujeme zpravidla rovněž každý týden. Někdy častěji, třeba i ve všední den. V každém případě vždy jen tehdy, jsme-li bez těžkého hříchu, nejlépe v neděli při mši svaté, tedy v den, kdy oslavujeme vzkrášení našeho Pána Ježíše Krista. Na při-

jetí této svátosti se připravujeme také postem. Tento půst spočívá v tom, že křesťan, který zamýšlí přijmout eucharistii, se před přijímáním zdrží alespoň po dobu jedné hodiny jakéhokoliv pokrmu a nápoje s výjimkou vody a léků. Staří lidé, nemocní a i ti, kdo o ně pečují, mohou přijmout eucharistii i tehdy, jestliže během jedné hodiny před svatým přijímáním něco pojedli.

Nezapomínejme tedy ani na eucharistický půst a ani na ono slůvko “alespoň”, které nás jakoby vybízí k tomu, abychom si z vděčnosti k Pánu předepsanou jednu hodinu abstinence od jídla a pití přece jen sami dobrovolně trochu prodloužili. Předepsaná abstinence není samoučelná, ale má nás přivést bezprostředně před účastí na mši svaté k větší usebranosti a vlastní úvaze nad tajemstvím samotného Krista, který ve mši skrze službu kněze nekrvavě znovu obětuje sám sebe Bohu Otci a dává se pod způsoby chleba a vína za duchovní pokrm věřícím. Bylo by jistě užitečné, abychom si alespoň cestou do kostela na mši svatou v krátkosti uvědomili smysl svého počínání: Abychom si připomněli, kam jdeme, proč tam jdeme, čeho všeho se nám od Pána ve slově Božím a Těle Kristově pro náš život dostává.

Doba postní

Dny pokání v celé církvi jsou pátky, dobou pokání je 40 dní doby postní. Tato doba pokání, kdy se připravujeme na nejvýznamnější událost církevního roku - na Velikonoce, nás všechny spojuje také tím, že první a poslední den doby postní zachováváme přísný půst. Ovšem liturgie celé postní doby nás vede k vnitřní duchovní obnově: Vybízí nás k větší soustředěnosti, sebeovládání, kajivosti a smírnému odčiňování hříchů. Uvědomujeme si právě v této době více svou sounáležitost, skutečnost, že jako křesťané jsme spojeni v jedno společenství, že svatost jednoho z nás je dobrodiním i pro ostatní - a naopak hřích jednoho škodí i druhým. Opravdové pokání nás tedy vede nejen ke smíření

s Bohem, ale také ke smíření s lidmi.

Přísný půst na Popeleční středu a Velký pátek

Přísný půst, kterým jsme vázáni jen dvakrát do roka, spočívá v celodenní zdrženlivosti od masitých pokrmů a navíc z újmy v dávce pokrmu. Znamená to, že dosyta se v den přísného postu smíme najíst jen jednou za den při hlavním jídle (nikoliv masitém) a něco málo můžeme pojíst ráno a večer.

Tento půst jsou povinni zachovávat dospělí katolíci od 18. roku věku do 59. roku věku včetně. Mladiství od 14. do 18. roku a starší křesťané nad 59 let se mají tyto dny zdržet masitých pokrmů, ale dávku pokrmu si jinak nemusí krátit.

Nemoc, těžká tělesná práce a jiný vážný důvod osvobozují od újmy v pokrmu také. Děti do 14 let pochopitelně vázání žádným postem nejsou, ale jejich rodiče by jim měli význam postu vysvětlit a později je vést (již jako mladistvé) k jeho zachovávaní.

Vnější skutky kajícnosti jsou jistě důležité, protože jsou v určité dny výrazem našeho společného pokání, projevem solidarity, jednoty a kázně členů katolické církve v jejím úsilí o obrácení. Tyto vnější skutky nám osobně také k vlastnímu pokání napomáhají a přispívají. Rozhodující ovšem vždy je náš opravdový vnitřní postoj, skutečný motiv našeho vlastního jednání, naše vnitřní obrácení, které nás v síle Ducha svatého přivádí ke svátostem, především ke svátosti smíření a k eucharistii.

-Vr-

Farní časopisy se představují

Listy z farnosti Bohosudov

Měsíčník farního obvodu Krupka - Bohosudov vychází pro potřebu farnosti již pátý rok v rozsahu zpravidla 8 stran formátu A5. Zpravodaj měsíc co měsíc pro své farníky připravuje otec Miroslav Brtva SJ s jedním ze svých farníků - dvacetiletým Lukášem Krejčím.

Společně s jinými farními

ci" se sice velmi stručně, ale přitom dostatečně jasně čtenář dozví, jaký je liturgický úmysl toho či onoho svátku, v čem je jeho zvláštnost, co se od věřících očekává, že budou v liturgii konat. Jednomu z vybraných svátků nastávajícího měsíce je věnována ve zpravodaji vždy jedna stránka. Nepřekvapuje nás, že se zde

Listů z Bohosudova spočívá v tom, že informují o dění ve farnosti. V přehledu úkonů duchovní správy se čtenář doví, kolik bylo ve farnosti křtů, biřmování, sňatků, pohřbů, jaká byla účast na nedělní mši svaté a kolik bylo podáno svatých přijímání, kolik dětí navštěvuje výuku náboženství atd. Sympatické je, že se nezůstává jen u strohých čísel. Jmenovitě se zde dočteme, který nový farníček se narodil a kdy byl pokřtěn. A s kým se minulý měsíc farnost rozloučila. Kromě obvyklých gratulací duchovním a jiným významným osobám farní zpravodaj neváhá gratulovat ani aktivním farníkům od 12 do 75 let.

Poctivě také pan farář uvádí údaje o tom, jak vypadalo farní hospodaření v minulém roce. V korunách i haléřích včetně toho, kolik je peněz ve farní pokladně a kolik na bankovním kontě. Navíc jsou dostatečně podrobně vysvětleny ty příjmové a výdajové položky, které vysvětlení potřebují. Je to to, po čem věřící právem volají - průhlednost ve všem dění ve farnosti včetně financí.

Závěrem ještě jednu poznámku: Snad všechny farní zpravodaje vycházejí s duchovním slovem svého faráře v podobně svého druhu úvodníku. Ono však, jak všichni víme, může mít to duchovní slovo různou úroveň. Pokud jde o duchovní slovo otce Miroslava nazývané "S Ježíšem a Marií", stojí opravdu za to se s ním seznámit a zamyslet se nad tím, jak mnoho lze několika větami věřícím sdělit. Také v tom nám mohou být Listy z farnosti Bohosudov příkladem.

Ing. Vilém Vraný
stálý jáhen

ročník 10 / číslo 7

Listy z farnosti Bohosudov

Ignac z Loyoly

Sv. Ignác z Loyoly

Červenec 1997

zpravodaji mají Listy z Bohosudova to, že informují své farníky, co v nastávajícím měsíci je pro ně důležité znát: Je to liturgický kalendář (včetně připomínek oslav světců Tovařystva Ježíšova), úmysly apoštolátu modlitby, pozvánky na diecézní setkání mládeže apod. Nejde však jen o strohý výčet svátků a událostí. V rubrice "Co chystáme v tomto měsí-

setkáváme především s mariánskými svátky, vždyť bazilika v Bohosudově je zasvěcena P. Marii Bolestné.

Farnost se neuzavírá sama do sebe. Dočteme se zde podstatné myšlenky z poselství papeže Jana Pavla II., právě tak jako pastýřský list otce biskupa Koukla. Dvě stránky jsou věnovány stručným "Zprávám z domova i ze světa".

Přesto však hlavní význam

I v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho

Ježíšovi přátelé i odpůrci si od začátku jeho veřejného působení kladli otázku: "Kdo je to?" Hledání odpovědi se nevyhne ani nám. Je Ježíš skutečně Boží odpovědí pro svět? Je tím, za koho se vydává? Zaslouží si důvěru a víru? Má Ježíš něco společného se mnou? Mluví skrze něho ke mně Bůh?

Co říká Radost a naděje

V pastorální konstituci Radost a naděje se říká: "Nevyrovnanosti, jimiž trpí dnešní svět, souvisí s hlubší nevyrovnaností, jež tkví v srdci člověka... Církev věří, že Kristus, jenž pro všechny zemřel a vstal z mrtvých, dává člověku skrze svého Ducha světlo a sílu, aby mohl odpovědět na své nejvyšší povolání věří, že lidem nebylo dáno pod nebem jiné jméno, v němž by došli spásy. Věří též, že klíč, střed a cíl celých lidských dějin je v jejím Pánu a Učíteli." (RaN čl. 10)

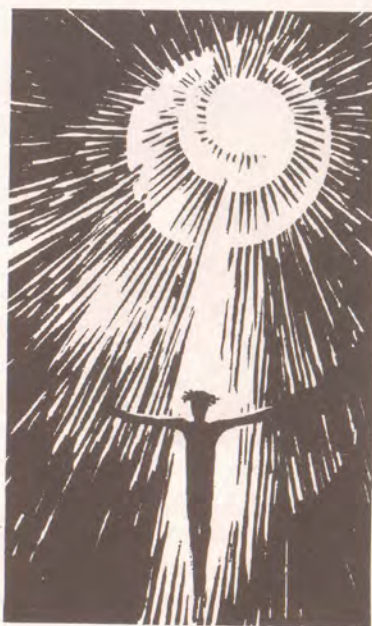
Vyznání víry věnuje Božímu Synu celkem šest článků, z nichž si můžeme utvořit o Ježíšově životě a jeho vykupitelském díle pro nás dobrý úsudek. V prvním z nich jsme seznamováni s nejčastějšími názvy používanými pro označení Ježíšovy osoby. Naprosto jasně z nich vyplývá skutečnost, že Ježíš není pouhým člověkem, ale zároveň a především skutečným milovaným Synem nebeského Otce.

Jméno Ježíš - "Bůh zachraňuje"

Bůh Otec dal svému Synu jméno Ježíš. Anděl Gabriel ho při zvěstování sdělil Panně Marii a později byl vyzván také svatý Josef: "Dáš mu jméno Ježíš." (Mt 1,21) Slovo "Ježíš" znamená v hebrejštině: "Bůh zachraňuje."

je." Vyjadřuje zároveň Ježíšovu totožnost i jeho poslání. Bůh nám chtěl tímto jménem ukázat, že také skrze jeho Syna se nám zjeví jeho zachraňující láska. Záchrana nabízená Ježíšem všem lidem má duchovní povahu. Ježíš nám přináší vítězství nad hříchem a pozvání k účasti na životě s Bohem. Poněvadž hřích, který je zlem působícím lidem utrpení a ničícím jejich život, není jen záležitostí hřešícího člověka, ale je vždy i urážkou Boha,

Ježíšovým vlastním jménem jen proto, že dokonale plní božské poslání, které toto jméno vyjadřuje. Pochází z řeckého překladu hebrejského výrazu "Mesiáš", což znamená "pomazaný". V Izraeli bývali totiž ve jménu Boha pomazávání olivovým olejem ti, kteří mu byli zasvěceni k poslání, jež jim svěřil. Byli to králové, kněží a někdy i proroci. Také Mesiáš, kterého měl Bůh poslat, aby nastolil s konečnou platností své království, měl

pouze Bůh ho může odpustit. Je to tedy on sám, Bůh, kdo v Ježíši, svém věčném Synu, který se stal člověkem, "spasí svůj lid od hříchů" (Mt 1,21). "Otec vám dá, oč byste ho prosili v mém jménu" (J 15,16), ujišťuje nás Spasitel, a proto se jeho jméno stává středem křesťanské modlitby. Vyzváním jména Ježíš v závěru liturgických modliteb mu projevujeme svou důvěru, kterou jistě nezklame. (srv. KKC 430-435)

Jméno Kristus - Mesiáš

Jméno "Kristus" se stává Je-

být podle proroků "pomazán" Duchem Hospodina na kněze, proroka a krále. Jméno Mesiáš - Kristus se tak stalo pro věřícího Izraelitu symbolem naděje a radosti. V jejich představách to měl být ideální král, který je už na zemi zachrání a vysvobodí ze všech nesnází. Proti jejich očekávání, mnohdy politicky podbarvenému, se ale pravý smysl Ježíšovy mesiášské královské důstojnosti ukázal až z výše kříže. Dokládají to i slova apoštola Petra: "Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali" (Sk 2,36), srv. KKC 436, 440.

Boží synovství

Při četbě Písma svatého se můžeme setkat s tím, že je andělům i lidem někdy dáván titul "Boží Syn". Jedná se vždy o adoptivní synovství, jež vytváří mezi Bohem a jeho tvorem mimořádně důvěrné vztahy. O zcela jinou věc jde, když Petr vyznává, že Ježíš je "Mesiáš, Syn živého Boha" (Mt 16,16), protože Ježíš mu slavnostním způsobem odpovídá: "Nezjevilo ti to tělo a krev, ale můj nebeský Otec" (Mt 16,17). Evangelia zmiňují při dvou slavnostních okamžicích - při křtu a proměnění Krista - Otce hlas, který označuje Ježíše za svého "milovaného Syna". Ježíš se sám představuje jako "jednorozený Syn Boží" (J 3,16) a tímto titulem potvrzuje svou věčnou preexistenci. Před veleradou, na otázku svých žalobců: "Ty jsi tedy Boží Syn?", Ježíš odpověděl: "Vy správně říkáte, já jsem" (Lk 22,70). Ježíš je tedy skutečným Synem Božím, a kdo se s ním setkává, setkává se v něm s Bohem (srv. KKC 441-444).

Jméno JHVH

V řeckém překladu starozákonních knih je nevýslovné jméno, jímž se Bůh zjevil Mojžíšovi, JHVH, přeloženo výrazem "Kyrios (Pán)". Od té doby se výraz Hospodin (Pán) stává nejčastějším jménem přímo pro označení božství Boha Izraele. V tomto hutném smyslu užívá Nový zákon titulu "Pán" jak pro Otce, tak - a to je novinka - i pro Ježíše, který je tím uznáván za Boha. Proto můžeme před Ježíšem Kristem v úctě pokleknout a v pokorné důvěře spolu s apoštolem Tomášem vyznat: "Pán můj a Bůh můj!" (J 20,28). (srv. KKC 446)

P. Antonín Audy